

„VALSUL VIENEZ“ al săritorilor români

Serban IOAN
medalie de bronz

Cornelia POPESCU
medalie de argint

Viorica VISCOPOLEANU
medalie de aur

SPORT
MARTIE 1970 **6**

„Operațiunea“ GUADALAJARA (II)

NOUL VAL AL
HANDBALULUI ROMÂNESC

RUGBIȘTII TIMIȘORENI
aspiră la un loc pe podium

CITIȚI ÎN INTERIOR DECLARAȚIILE CELOR TREI MEDALIAȚI

Foto: Paul ROMOSAN

„MEDALIILE“ NOASTRE VIENEZE

Am invitat la redacție pe medaliații noștri la prima ediție oficială a campionatelor europene de atletism pe teren acoperit de la Viena: **Viorica VISCOPOLEANU** (medalie de aur la săritura în lungime: 6,56 m), **Cornelia POPESCU** (medalie de argint la săritura în înălțime: 1,82 m), **Șerban IOAN** (medalie de bronz la săritura în înălțime: 2,17 m), **Șerban CIOCHINĂ** (medalie de bronz la triplusalt: 16,47 m).

I-am invitat pentru un scurt, foarte scurt dialog. Convorbirea noastră, deloc confidențială, o facem cunoscută cititorilor revistei «SPORT», dar, din motive de spațiu, în rezumat.

V I O R I C A (plină nu de ea, ci de optimism): «Sînt foarte bucurasă de medalie. Și cifra de 6,56 m mă bucură, deși ea este inferioară celeia din Mexic — 6,82 m, record mondial. Mă simt complet restabilită după accidentul de la piciorul de bătaie. Și asta mă bucură foarte mult, deși recuperarea a fost atît de tardivă, cum nu mi-aș fi închipuit vreodată, mai ales după ce am fost martoră oculară la fulgărătoarele recuperări de la Ciudad de Mexico. Am toată încrederea că și medicina noastră sportivă se va perfecționa în acest sens. Dacă despre această perfecționare aș fi vorbit timpul trecut, nu la cel viitor, mult-visatul zbor dincolo de 7 metri mi l-aș fi avut înscris nu pe pagina de miine a agendei mele, ci pe aceea de ieri sau de azi. Din optimism, pagina de miine o văd foarte aproape, poate, chiar anul acesta, la «Cupa Europei», la meciul România-S.U.A. sau la orice alt concurs pe care să-l abordez fără emoțiile de la Viena. În încheiere, aș dori să amintesc de Valeria Bufanu. Ea a participat la «europenele» de la Viena nerestabilită, accidentată. Ah, oare cînd recuperarea unui atlet de performanță se va reduce de la luni și săptămîni, la zile, la ore, la minute? Mă voi adresa unui... computer, pentru a primi răspunsul pe loc!

Să amintesc și de Nicolae Perța care, spre ghinionul lui, n-a putut ajunge în finală, avînd atît în serie, cît și în semifinală, cea mai puternică companie. Să amintesc de Carol Corbu — capul nostru de afiș — care nu s-a putut acomoda cu pista de la Stadt-Halle. Să amintesc de Mihai Zaharia, prezent la start de asemenea accidentat, și de Vasile Sărucan a căror probă — lungimea — s-a desfășurat dimineața, adică la ore neconvenabile lor, potrivit pregătirii pe care o aveau. Să amintesc de Eleonora Monoranu, această fetiță de 15 ani, poate cea mai tină prezenta la «europenele» de la Viena, care, la primul ei concurs mare din viața ei de atletă, a avut o excelentă com-

portare, calificarea ei în finală fiindu-i barată de fotografie. Să amintesc că în acest an atleții noștri vor încerca un asalt pe toate sau pe multe fronturi: dincolo de 7 metri și de 8 metri la lungime, dincolo de 17 metri la triplusalt, dincolo de 1,85 metri și de 2,17 metri la înălțime, sub... la sprint, la garduri... Dacă pronosticurile mele vor fi infirmate de realitate să nu fiu eu criticată, iar dacă vor fi confirmate — nu eu va trebui să fiu lăudată!»

C O R N E L I A (supărată pentru că antrenorul emerit Gheorghe Zămbreșteanu, comentîndu-i stilul ei «Fosbury-Flop», a afirmat despre ea în revista «SPORT» că este cam... molatecă): «Nu pentru că sînt «molatecă» am ratat înălțimea la 1,85 m. Nu sînt deloc molatecă. În copilărie am făcut balet. Or, în balet porțile rămîn veșnic închise pentru cei molateci. Adoptarea stilului «Fosbury-Flop» este cea mai bună dovadă a faptului de a nu fi molatecă. Ratarea s-a datorat altor cauze și, în primul rînd, că am o tehnică pusă la punct doar 50%. Sînt ca un

avion bimotor, căruia îi funcționează un motor. Nu pot spune că Viena a însemnat pentru mine primul mare examen. Am fost prezentă și la Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico. Dar acolo a fost vorba de o recompensă din partea Ministerului Învățămîntului. La Viena au fost emise pretenții să confirm brusca ascensiune de la 1,76 m la 1,83 m. Oricum n-aș fi reușit s-o înving pe Gusenbauer care a urcat recordul mondial de la 1,87 m la 1,88 m, dar, dacă nu intervinea o MICĂ nesiguranță tehnică puteam încheia concursul la 1,85 m. Timpul nu e trecut. Pe pantoful cu care îmi încălț piciorul de bătaie, diverse persoane — la Viena —, pe care nu le-am surprins asupra faptului, mi-au scris: 1,85 m... 1,89 m... 1,92 m. Răspunsul, sper, nu va întîrzi mie plăcîndu-mi să fiu... punctuală! Nu-i așa că nu e bine să îi încrezi? Eu, însă, cred în posibilitățile mele, pe care mi le-am descoperit acum vreo patru luni prin «Flop». Deci, pe curînd!»

Ș E R B A N (fără nici un fel de... remușcări): «Cineva, care e de față, a afirmat că, în februarie m-a lăsat rece înălțimea de 2,17 m, nou record înainte de a intra în concurs, la Viena, am promiș acest record. Și m-am ținut de cuvînt. La 2,20 m am încercat o singură dată, numai datorită insistențelor Vioricăi — o fată minunată, care ne-a încurajat tot timpul. Aveam o crampă a piciorului de atac. Fără ea (nu a fost alt motiv!) aș fi reușit, poate să primesc medalie de argint, la egalitate de cifră cu Gavrilov. La acest 2,20 m și mai sus mă voi gîndi după ce îmi voi da toate examenele de anul IV la Politehnică. Deci, la revedere, pentru la vară, pentru la toamnă!»

Le-am urât succes, mult succes, invitațiilor noștri, iar prin dinșii — tuturor atleților noștri de performanță. Succes în 1970, în 1971, în 1972.

Horia CRISTEA

N.B. — ȘERBAN CIOCHINĂ nu a răspuns (surprinzător) invitației revistei noastre. Acesta este, de altfel, și motivul pentru care lipsește de pe copertă.

CLASAMENTUL NEOFICIAL
PE MEDALII

1. U.R.S.S. — 10 + 2 + 3; 2. R.D. Germană — 3 + 6 + 2; 3. Franța — 2 + 1 + 3; 4. Austria — 2 + 0 + 1; 5. Marea Britanie — 2 + 0 + 0; 6. R.F. a Germaniei — 1 + 5 + 3; 7. Polonia — 1 + 4 + 3; 8. România — 1 + 1 + 2; 9. Spania — 0 + 1 + 2; 10.—11. Irlanda și Suedia — 0 + 1 + 0; 12.—14. Finlanda, Iugoslavia și Olanda — 0 + 0 + 1.

Cursa de 2 000 m a senioarelor...

AL XV-lea CROS BALCANIC

Bravo! — dar cui?

Am asistat la cel de-al XV-lea Cros Balcanic. Încintare: parcul palatului de la Buftea... frumoasa zi de primăvară... dirzenia disputelor la toate cele cinci probe... festivitatea de premiere. Fără a diminua cu nimic din meritele sportivilor iugoslavi, care au dominat această ediție (au cucerit cinci din cele zece titluri), și celor bulgari (au cucerit trei titluri), nu ne-a încintat deloc comportarea reprezentanților noștri: doar două titluri (atenție! la echipe). Considerăm... util ca federația noastră de specialitate să analizeze la rece cauzele evoluției mediocre a sportivilor pe care i-a selecționat și cărora — bănuim — le-a și supravegheat pregătirea în vederea acestui examen. În apărarea lor, «eroii» vor apela, probabil, la multe argumente. Intuim dintre acestea pe următorul: «Nici vedeta iugoslavilor — Vera Nikolici — n-a urcat pe podium la premiarea individuală». Să nu vibrăm la... comparații. Să ne judecăm după noi, nu după alții!

Și, acum, iată-i pe posesorii celor zece titluri de campioni balcanici de cros: Svetla Ulateva la 1 000 m junioare (Bulgaria); echipa Iugoslaviei la 1 000 m junioare; I. Boboliub la 4 000 m juniori (Iugoslavia); echipa Bulgariei la 4 000 m juniori; P. Gheorguiev la 6 000 m tineret (Bulgaria); echipa României la 6 000 m tineret; Veselinka Milosevic la 2 000 m senioare (Iugoslavia); echipa Iugoslaviei la 2 000 m senioare; Dane Korica la 10 000 m seniori (Iugoslavia); echipa României la 10 000 m seniori.

H.C.

Foto: Ion MIHĂICĂ

Cornelia POPESCU care, după Erica Stoep-
 pl — se pare — un adio definitiv a-
 tletismului; este la last, căsătorită și a născut o fată), Virginia Bonci (cu «aripile» retezate înainte de 1,80 m) a rămas, la ora actuală, singura și cu totul neașteptată urmăritoare a recordului mondial al Iolandei Balaș. Singura în România. Cornelia face, însă, în această urmărire, cu tendință și voință de victorie, un tandem cu austriaca Ilona Gusenbauer. Ceea ce le deosebește: Cornelia a ajuns cu «Flop»-ul la 1,83 m, Ilona cu «rostogolirea ventrală» — la 1,88 m. Marea luptă între Cornelia și Ilona se va da peste puțin timp, în mai, în iunie, toată vara, toată toamna, în 1971, în 1972, în aer liber, acolo unde recordul mondial (1,91 m) a rămas neclintit din 1961.

În cele două fotografii făcute de Paul ROMOSAN o vedeți pe Cornelia Popescu (cu numărul vienez de argint) înaintea elanului și în timpul plutirii spectaculoase deasupra ștachetei.

...și cea de 10 000 m a seniorilor. În prim plan, NICOLAE MUSTAȚA (dar ce folost!), al doilea — învingătorul: DANE KORICA

CORNEL PENU

Vîrsta: 24 de ani. S-a născut la 16 iunie 1946, la Galați.
Înălțime, greutate: 1,90 m; 85 kg.
Profesia: inginer.
Debut sportiv: în anul 1959, la Ș.S.E. Buzău. **Primul antrenor:** prof. Constantin Căpățînă.
Jocuri în echipa națională: 62.

Cornel Penu joacă la echipa Dinamo București și este la ora actuală cel mai bun portar de handbal din țară. La campionatele mondiale din Franța, mulți dintre specialiști l-au considerat portarul nr. 1 al competiției. Ziarul «L'Equipe» din 10 martie, în articolul intitulat «De la suedezul Mattson la românul Penu» scrie printre altele: «Cel mai bun portar al acestui campionat este — pină la proba contrarie — românul Penu. ...stilul său e sobru, reflexele sale remarcabile.»

Arătându-i lui Penu aceste aprecieri măgulitoare pentru el, portarul «naționalei» noastre a răspuns cu modestie: «Nu e prea greu să te remarci, să devii un portar mare atunci cînd în fața ta ai un zid de apărători cum sînt ai noștri. Faptul că sînt socotit printre cei mai buni mă bucură dar nu mă miră, deoarece fac parte din echipa României, campioana lumii.»

CRISTIAN GAȚU

Vîrsta: 25 de ani. S-a născut la 20 august 1945, în București.
Înălțime, greutate: 1,77 m; 73 kg.
Profesia: inginer.
Debut sportiv: în anul 1960, la Ș.S.E. nr. 2 din București. **Primul antrenor:** prof. Francisc Spier.
Jocuri în echipa națională: 57.

Cristian Gațu, fiul cunoscutului și apreciatului gazetar sportiv Petre Gațu, și-a pus în valoare talentul și a reușit să devină unul dintre cei mai populari jucători de handbal din țara noastră. Îndrăgostit total de fentă, excelent tehnician, Gațu creează faze spectaculoase, dînd pase și înscriind goluri în momentele și din pozițiile cele mai neașteptate.

Jucînd alături de Oțelul, Gruia și ceilalți vechi maeștri ai handbalului nostru, Gațu a învățat să fie util echipei, renunțînd în ultima vreme la tendințele individualiste care îl caracterizau. Titlul de maestru emerit al sportului, primit după succesul reprezentativei noastre la «mondialele» din Franța, îl consacără definitiv pe Cristian printre cei mai buni jucători de handbal din țară. Continuînd să se pregătească cu seriozitate, el își va putea păstra locul în echipă și pentru întrecerile din cadrul viitoarelor Jocuri Olimpice.

ROLAND GUNESCH

Vîrsta: 26 de ani. S-a născut la 25 martie 1944, în comuna Daia.
Înălțime, greutate: 1,97 m; 96 kg.
Profesia: Student al Facultății de Electrotehnică (anul V).
Debut sportiv: în anul 1962, la Școala medie nr. 2 din Sighișoara. **Primul antrenor:** prof. Ioan Zultner.
Jocuri în echipa națională: 58.

Hotărît lucru, numele de Gunesch este predestinat să facă carieră în handbal. Sîntem convinși, de pildă, că cititorii mai vîrstnici nu l-au uitat încă pe Gheorghe Gunesch, marea vedetă a handbalului timișorean de acum vreo 20 de ani, pe ale cărui urme pășește astăzi omonimul său Roland (nici o legătură de rudenie între ei), proaspătul campion mondial de la Paris.

Roland Gunesch a venit relativ tîrziu în lumea handbalului: la 17 ani, ca elev al Școlii medii din Sighișoara. Dar talentul său era imens și după numai un an (1963), Roland își face debutul în divizia A sub culorile Voinei din Sighișoara. În 1964, devenind student, Gunesch se mută la Timișoara și îmbracă tricoul cunoscutei formații Politehnica. Beneficiind de îndrumarea competentă a antrenorului, ing. Constantin Jude, lui Gunesch i se deschid și portile echipei naționale, pe care le-a «torțat» pînă acum de 58 de ori.

Devenit — alături de Gruia — «tunarul» echipei noastre naționale, maestru emerit al sportului Roland Gunesch (cel mai înalt component al «7»-lui național) are frumoase perspective în sportul iubit — dacă ne putem exprima astfel — deși de pe acum este considerat printre cei mai buni handbaliști ai lumii.

Rubrica noastră de «Profiluri» vă prezintă în aceste pagini o parte dintre cei mai tineri maeștri emeriți ai sportului, componenti ai reprezentativei noastre de handbal, victorioasă la campionatele mondiale din Franța. Astăzi Penu, Gunesch, Kicsid, Gațu, Popescu, Samungi și ceilalți reprezentanți ai «noului val» handbalistic românesc s-au ridicat la valoarea înaintașilor care se numeau Redl, Moser, Ivănescu, Haat, Nodea sau Iacob. În handbalul nostru ștafeta generațiilor se transmite odată cu valoarea, odată cu titlurile de campioni mondiali. Și asta e foarte bine!

GAVRIL KICSID

Vîrsta: 22 de ani. S-a născut la 2 aprilie 1948, la Imeni.

Înălțime, greutate: 1,94 m; 93 kg.

Profesia: student la I.E.F.S. (anul III).

Debut sportiv: în anul 1963, la Ș.S.E. Brașov. **Primul antrenor:** prof. Constantin Birleanu.

Jocuri în echipa națională: 39.

Gavril Kicsid este reprezentantul de frunte al noului val, al tinereții în echipa noastră națională. În ciuda faptului că era debutant la o competiție de amploare «mondialelor» și că era cel mai tânăr dintre cei care au jucat în Franța, el a format împreună cu Gruia și Gunesch zidul frontal de apărare a buturilor noastre. Dar nu numai în apărare a jucat el un rol important, ci și în atac. Mare admirator al lui Gruia, Kicsid tinde să devină și el o «teroare a portarilor».

Creдем că este semnificativ în această direcție faptul că în clasamentul jucătorilor români, care au înscris goluri la «mondialele» din Franța, Kicsid ocupă locul doi, după Gheorghe Gruia.

Titlul de maestru emerit al sportului primit de curînd îl obligă pe tânărul jucător al Universității București la o pregătire conștiincioasă, care să-l ajute să devină, așa cum dorește, un al «doilea Gruia».

ION POPESCU

Vîrsta: 28 de ani. S-a născut la 8 decembrie 1941, în comuna Urlați.

Înălțime, greutate: 1,80 m; 77 kg.

Profesia: student în anul IV la I.E.F.S.

Debut sportiv: în anul 1958, la echipa Rafinăria Teleajen, cu prof. Ion Stoescu.

Jocuri în echipa națională: 45.

Deși a primit titlul de maestru emerit al sportului abia acum, după «mondialele» din Franța, Popescu face parte din vechea gardă a handbalului nostru. Jucător cu mare experiență (a participat și la campionatele mondiale din 1964 și 1967) el s-a impus prin tehnica și calmul său, factori care l-au ajutat să devină specialistul echipei în transformarea loviturilor de la 7 m.

Proiectele sale sportive pentru anul acesta sînt legate în lunile care vor urma de evoluția echipei Steaua în campionatul național și în «Cupa campionilor europeni». Iată și un gând mărturisit după dramatica finală de la Paris: «Ce fericit aș fi să pot trăi o zi ca asta și la Jocurile Olimpice de la München...»

VALENTIN SAMUNGI

Vîrsta: 28 de ani. S-a născut la 27 ianuarie 1942, în București.

Înălțime, greutate: 1,84 m; 76 kg.

Profesia: inginer.

Debut sportiv: în anul 1958, la Clubul sportiv școlar. **Primul antrenor:** prof. Eugen Trofin.

Jocuri în echipa națională: 57.

Cu o mobilitate de-a dreptul ieșită din comun, cu o agilitate de felină, cu o pregătire fizică excelentă, cu o tehnică de înaltă clasă, Valentin Samungi a jucat un rol deosebit de important în angrenajul echipei campioane mondiale. Mai ales în apărare. Prin atacul la om și jocul la interceptie, jucătorul dinamovist a dejuca planurile tactice ale adversarilor, obligîndu-i să întîrzie pasele, să greșească. Cine, oare, dintre cei prezenți la meciul nostru cu Danemarca nu a observat că «mașina de goluri» daneză, care se numește Jorgen Petersen, a fost aproape complet anihilată de... paznicul său, Valentin Samungi? În general, aceasta a fost sarcina lui «Samii»: să-l «țină» pe cel mai periculos om de gol din echipa adversă. Misiune deosebit de dificilă, dar a cărei îndeplinire cu succes a făcut din Samungi unul dintre cei mai buni jucători ai echipei.

efecte de iarnă

SECȚIA CU CEI MAI BUNI VITEZIȘTI...

2

1. În proba de 500 m, Christa Tracher a alergat singură — spre deosebire de adversarele ei — realizând cel mai bun timp.

2. Andrei Okoș s'încălzindu-se pentru o nouă cursă.

3. Antrenorul Ernest Ulrich dă elevilor săi ultimul sfat înainte de start. Poate cel care avea să-i ajute pe Christa și pe Andrei să mai câștige o probă în lupta pentru cucerirea titlurilor supreme.

3

După cîțiva ani de așteptare zadarnică a unui îngheț mai persistent, sezonul 1969—1970 a împlinit una din marile doleanțe ale patinarilor de viteză: din luna decembrie și pînă la sfîrșitul lui februarie inelul de gheață de pe lacul Ciucas, din Tușnad, a fost în permanență practicabil.

În acest context favorabil s-au consumat spre sfîrșitul lunii ianuarie, campionatele naționale. Deși cam tardiv, nu putem trece peste performanțele dinamoviștilor brașoveni, care s-au clasat — în compania unor puternici adversari — pe locul întâi la mai multe probe a seniorilor, intrînd în posesia invidiatelor titluri de campioni absoluți. De altfel, Christa Tracher și Andrei Okoș (căci ei sînt autorii acestui frumos succes) — și-au recucerit, după exact trei ani, titlurile pierdute. Să vă face cunoștință cu cei doi viteziști brașoveni.

Christa TRACHER (25 de ani) — marșchină la cooperativa Munca manuală din Brașov. Este o fată de statură potrivită, cu privire liniștită. E maestră a sportului și deține 17 titluri de campioană republicană, dintre care 4 absolute: 1965, 1966, 1967 și 1970. A dobîndit zece recorduri și se numără printre cei patru sportivi care au făcut parte din rîndul «laureaților județului Brașov» pe anul 1969.

Andrei OKOȘ (25 de ani) — strungar la Electroprecizia Săcele. Are o statură atletică, deși nu e nici prea înalt, nici prea scund. E un băiat de ispravă, dar uneori se incinge pe repede. A devenit maestru al sportului și deține patru titluri de campion, dintre care două absolute: 1967 și 1970. A corectat două recorduri republicane și s-a clasat ani de-a rîndul pe locul doi în ierarhia celor mai buni seniori.

Este imbucurător să consemnăm și încercările ambițioase ale altor dinamoviști brașoveni, ca Anelise Stefan, Alexandru Boer, Laurențiu Căpîlescu ș.a. care au înregistrat rezultate notabile în majoritatea concursurilor unde au întrecut socotile antrenorului Ernest ULRICH, cîndva — paradoxal — unul din jucătorii divizionari de baschet și doar un patinator anonim.

— Ați avut o recoltă bogată de titluri și medalii. Ce vă doriți pentru următorul sezon? — Am întrecut pe antrenorul campionilor alături de soluți.

— Cum construcția unei piste artificiale nu intră în proiectele viitorului apropiat, ne-am mulțumit ca la Poiana Brașov, ideală pentru altitudinea ei, să reapară pista naturală de la stadionul din frumoasa noastră stațiune montană. Și am mai dorit ceva: o minimă mecanizare, adică o mașină sau un tractor reformată (aveți în oraș uzine de specialitate care ne-a putea ajuta în această privință) prevăzută cu un plug în față și un raz în spate, care să pregătească o gheață de calitate superioară. Atunci sînt sigur că prezența patinarilor brașoveni se va face și mai mult simțită.

Amenajarea — în viitorul sezon — la Brașov, Sibiu, Cluj și în alte centre ale țării a unor patinoare naturale, dotate cu materialele strict necesare întreținerii pistelor, ar deschide noi orizonturi. Poate că atunci recordurile naționale, care de la o vreme se înregistrează numai pe piste artificiale din străinătate, se vor stabili și în țară...

Traian IOANITESCUL

A IV-a ediție a competiției internaționale de patinaj artistic, rezervată sportivilor sub 12 ani, a reprezentat un succes subliniat de către absolut toți tehnicienii prezenți în zilele de concurs la Palatul de Gheață din București. Astfel, arbitra principală a reuniunii, doamna Jeanine Donner Blanche, apreciind ca deosebit de semnificativă prezența la întreceri a sportivilor reprezentanți a 11 națiuni, ne-a declarat: «Țara dv., prin federația de specialitate, a făcut pentru patinajul artistic european mai mult decît a întreprins vreodată orice altă țară cu pretenții în dezvoltarea patinajului artistic. Nimeni pînă acum nu s-a gîndit să organizeze întreceri de proporții pentru copii, în fapt pentru cei care peste 2—3 ani își vor putea pune candidatura pentru cucerirea titlurilor supreme, europene și chiar mondiale. Fiți, vă rog, de acord cu mine atunci cînd spun că Bucureștiul a devenit rampa de lansare a viitorilor campioni ai patinajului artistic, europeni, mondiali și olimpici.»

Iată alături (de la stînga la dreapta) pe Carola NIEBLING și Berndt WUNDERLICH (R.D. Germană), cîștigătorii acestei a IV-a ediții a internaționalelor de patinaj artistic, precum și pe Doina MITRICĂ, sportiva română cel mai bine clasată (locul III).

BUCUREȘTIUL RAMPĂ DE LANSARE PENTRU PATINAJ

ȘI ACUM, TENISUL DE MASĂ

MARIA ALEXANDRU (la simplu) și împreună cu CARMEN CRIȘAN (la dublu)
întruchipează speranțele noastre la apropiatele campionate europene de la Moscova.

UNIVERSITATEA 1970. Rîndul de sus (înaintașii), de la stînga spre dreapta: Mitică **ANTONESCU** (antrenor), Gheorghe **ȘUTEU**, Florin **IONICĂ**, Ion **TĂTUCU**, Francisc **NEISS**, Nicolae **ARSENIE**, Iulian **BRĂESCU**, Grigore **TRAILOVICI**, Gheorghe **NICOLESCU**, Gheorghe **RĂȘCANU**, Gheorghe **BOBEȘ**, Florin **POPOVICI**, Octavian **VLAD**, Emanoil **ENE**, Mihail Eduard **PRIESS**, Nicolae **IVANICI**. Jos (treisferturile): Alexandru **SZASZ**, Ion **SUCIU**, Costică **PĂUNEL**, Mihai **SUCIU**, Alexandru **CEAUȘ**, Iuliu **PETER**, Radu **POPETI**, Gheorghe **CINDEA**, Nicolae **MĂȚAOANĂ**, Nicu **DUTĂ**, Carol **MARCU**, Gheorghe **SURU**, Simion **STAN** și Nicolae **HARALAMBIE**. Lipsește din fotografie înaintașul Constantin **NEDELCU**.

RUGBIȘTII TIMIȘORENI aspiră la un loc pe podium

Se produc uneori în viața team-urilor sportive adevărate «boom»-uri, rezultante ale unor mai vechi acumulări calitative, care în cele din urmă se transformă în calitate. Este vorba de acele «mari salturi», întotdeauna atât de așteptate și de comentate de suporterii fideli, cînd dintr-o formație cenușie, echipa devine o stea de primă mărime.

O asemenea «explozie calitativă» a produs-o sub ochii noștri și «XV»-le timișorean «Universitatea».

Turul campionatului 1969/1970 a consacrat, credem, definitiv echipa

din Timișoara — o adevărată revelație — situînd-o term pe locul trei în clasamentul competiției supreme naționale. Este cea mai bună clasare a vreunei formații provinciale în lunga istorie a campionatelor noastre naționale de rugbi.

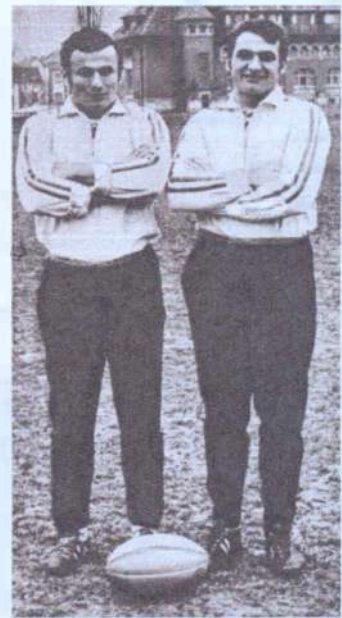
Și locul se menține și după primele etape ale returului. Iată-o, așadar, pe «U», după afirmare, pornită acum pe drumul și mai spinos, și de răspundere, al confirmării. Să recapitulăm pentru acei care nu urmăresc rugbiul la zi: 1. Grivița Roșie; 2. Steaua; 3. UNIVERSITATEA Timișoara; 4. Dinamo... De-

ci, un cui, primul, înfipt în tradiționalul trîmțvirat al forțelor rugbistice bucureștene.

Vom încerca să explicăm această situație care, chiar pentru cunoscători, îmbracă caracterul unei surprize de mari proporții, prezentînd cititorilor noștri cîteva din observațiile noastre (în text și foto), culese la fața locului, în orașul de pe malurile Begăi, acolo unde evoluează cea mai interesantă — din toate punctele de vedere — formație a campionatului de rugbi. Notațiile noastre vor începe cu cîteva rețeniri cu privire la lotul «Universității».

Echipa, «batrina» de 21 de ani, are o istorie destul de zbuciumată și un drum presărat cu zigzaguri care au urcat sau coborît curba grafică a performanței cînd spre paradis, cînd spre infern, și invers. În 1966, sub actualul său nume, «U» cade din nou în divizia B, pentru ca un an mai tîrziu să-și recîștige locul în A, după un baraj foarte greu. În 1968, într-o competiție de tranziție, «Cupa de primăvară», «U» termină pe locul doi — după o dublă finală cu Grivița Roșie: 9-3 la Timișoara și 3-15 la București. În 1968-1969 ea obține în campionat locul cinci (după Dinamo, Steaua, Grivița Roșie, Politehnica Iași). Iar acum...

Locul trei în clasament este în primul rînd meritul întregului lot, valoros. În 1966, când echipa a trecut sub bagheta lui Mitică Antonescu, componenta lotului era mediocră. S-a încercat atunci o experiență interesantă. S-a înlesnit venirea la Timișoara a unor tineri neconsacrați din alte centre (Dută, Brăescu, Nedelcu, Ionică de la Birlad, Popovici, Vlad de la Tecuci, frații Suci, Peter, Szasz de la Tîrnăveni, Păunel, Nicolescu și Bobeș de la Săcele, și, mai recent, Rășcanu, Ene și Cindea de la echipa noastră campioană — Dinamo), dornici de a obține o calificare

Cei doi internaționali A: aripo Mihai Suci și înaintașul Gheorghe Rășcanu, două valori sigure ale «XV»-lui României.

STEUA — UNIVERSITATEA 3-6. O frumoasă victorie a studenților (care le confirmă valoarea), rezultatul unei superiorități evidente. (În fotografie, Rășcanu pleacă în dribling). Cine ar mai putea contesta aspirațiile timișorene?

Ce păcat că o echipă de rugbi atât de bună ca aceea a Universității din Timișoara nu are un teren propriu! Și cînd te gîndești că ea asaltează primele locuri. Am fi bucuroși dacă forurile sportive locale ar găsi modalitatea de a pune la dispoziția acestei harnice formații un teren corespunzător. Lădăm și o sugestie: **TERENUL TINERETULUI**, din **PARCUL ROZE-LOR** (cel din fotografia noastră) care stă nefolosit și pe care calcă doar... paragina.

1

1. O umbrelă — oricât ar fi ea de mare — nu poate adăposti o grămadă, mai ales atunci când în mijlocul ei s-a infiltrat și mijlocașul Ceauș.

2. Iată aliniat «punctul forte» al echipei timișorene: linia de treisferturi.

3. Un clasic și spectaculos exercițiu de deschidere, executat de cei trei mijlocași, Mățăoană, Haralambie și Ceauș.

4. Fostii dinamoviști Ene și Cindea sînt ultimele două achiziții ale timișorenilor. Se speră că ei vor aduce o contribuție importantă în organizarea jocului.

5. În pauză, neobositul și inimosul magaziner Băbuț prezintă băreților platoul cu lămii. Mîinile fiind noroite, fiecare se servește cum poate...

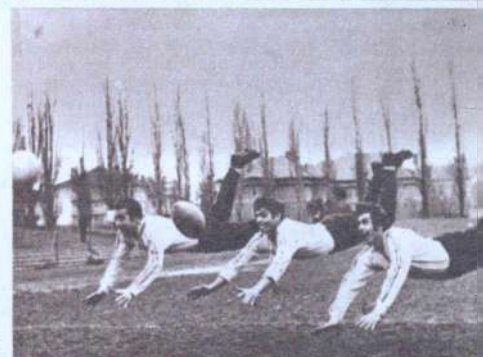
6. Cei patru mușchetari din Tirnăveni: Szasz și Peter, încadrați de frații Suciu.

7. Simion Stan este un bun rugbist, dar un... începător în ale mecanicii.

8. Babeș și Păunel — brașovenii echipei — într-un moment de studiu: examenele bat la ușă.

2

3

4

5

6

7

8

profesională superioară. Și «ochiul de manager» al lui Mitică Antonescu a văzut bine... Astăzi s-a ajuns la o cifră: 30 de jucători, excelenți, care ar stîrni invidia oricărui alt antrenor din țară. Singura dificultate (relativă) apare, așa cum ne-a spus-o deschis dascălul acestor tineri, din faptul că doar 50% din lot poate evolua într-o partidă. Acest lucru duce, în mod firesc, uneori, la... nemulțumiri, jucătorii fiind de valori sensibil egale. Dar, întotdeauna, la Timișoara, prietenia acestei adevărate familii rugbistice a biruit în cele din urmă. Și rezultatul: prestigiosul loc trei de astăzi.

Punctele forte ale acestei echipe: triunghiul înaintării, format din Emanoil Ene (pilar), Mihail Eduard Priess (linia a doua) și Gheorghe Rășcanu (un linia a treia, nelipsit în ultimii ani din națională); forța de șoc și de pă-

trundere a liniei de treisferturi (în totalitatea ei) — Nicolae Mățăoană și Alexandru Ceauș (mijlocași la grămadă), Gheorghe Cindea și Iuliu Peter (mijlocași la deschidere sau centri, după necesități), Simion Stan și Radu Popoș (centri), Mihai Suciu — titular indiscutabil în națională — și Alexandru Szasz (aripi). În fine, nu-l putem omite din categoria «valorilor sigure» pe neobositul fundaș Nicu Duță, un redutabil transformer. Aceste «puncte forte» nu exclud însă efortul colectiv al întregului lot, locul trei în clasament fiind tocmai rezultatul unei suduri și strădanii unanime.

Nu putem încheia aceste rânduri fără a nu sublinia excelențele condiții — sub toate aspectele — create rugbiștilor timișoreni de conducerea clubului «Universitatea» și, în primul rînd, contribuția ca «șefi de stat major» a profesorului univer-

sitar Petre Stanciu, prorector al Universității, vicepreședintele clubului și a conferențiarilor universitari Dumitru Mareș, decanul Facultății de studii economice (facultate unde majoritatea rugbiștilor studiază) și Constantin Stegăroiu, membru corespondent al Academiei R.S.R. și titularul catedrei de Științe economice.

Desigur, rigorile campionatului implică încă moderație în aprecieri și nu se pot da sentințe definitive. Considerăm însă că aspirația rugbiștilor timișoreni de a cuceri un loc pe podium este pe deplin justificată.

Dimitrie CALLIMACHI

Fotografiile:
Ion MIHĂICĂ

„OPERA GUADA

Timpul curge... Mai sînt doar două luni pînă la startul mexican, ce e bine să încercăm a fixa momentul acestui sfîrșit de marție. Ce ne-a arătat această primă jumătate a mini-returului 1977? Părerile sînt împărțite. Se spune, pe de-o parte, că jucătorii rîieșit destul de bine din iarnă. Pe de altă parte, însă, se reproșează «operațiunea Guadalupe» nu beneficiază de toate elementele r. Despre ce este vorba?

1. **SE JOACĂ ÎNCĂ FOARTE LENT.** Iar scuza «necesităților strategice» impuse de lupta firească pentru puncte nu poate fi rețută. Jucăm, într-adevăr, încă foarte lent. Simplul fapt că în meciul Steaua Cluj, de pildă, Soos, cel de 37 de ani, a părut dezinvolt și dinamic, nu de alte exemple.

2. **JUCĂTORII, și mai ales cei vizați, NU SE ANGAJEAZĂ** cu fermitate omului care vrea să atingă plafonul formei sale fizice maxime la sfîrșit de marție. Să fie oare reflexul mentalității învechite a celor mai bătrîni, ca încălzirea pentru a-și menaja forțele necesare jocului?

Ca o consecință a acestui «efort» de... menajare, apare neglijarea unor aspecte duble precum și lipsa de seriozitate în îmbinarea marșajului cu cel «om la om». Simplul fapt că antrenorul Angelo Niculescu reține un aspect pozitiv, pentru acest ultim capitol, jocul C.F.R.-ului clujean este o indirectă la adresa «virfurilor».

3. **A SCĂZUT ÎNGRIJORĂTOR NUMĂRUL ȘUTURILOR EFICACE,** și a crescut cel al ratărilor din poziții elementare, ceea ce strează atît lipsa de curaj a înaintașilor, cît și lipsa de exercițiu (mai ales în situațiile elementare).

4. **A DISPĂRUT IDEEA DE COLABORARE ÎN JOC,** sau, mai bine zis, nu mai asistăm la constituirea cuplurilor spontane, care să nu fie oare rezultatul unor scheme dinainte stabilite, ci a unor afinități în joc. Această lipsă de colaborare, făcută de antrenorul emerit Emerich Vogl, depășește dispariția «afinităților siameze» de tipul Constantin—Cacoveanu, Varga—Pircălab sau Dumitru—Ion Ionescu.

Nu e mai puțin adevărat că echipele noastre nu prea ajută la întărirea unor afinități... Să nu uităm că un Dumitrache, de pildă, nu mai știe de ce este purtătorul tricoului 8 la Dinamo. Să nu uităm că Neagu e în aceeași situație. Să nu uităm că Dobrin nu știe, încă, ce joacă. Și exemplele pot fi continuate, începînd cu Adam și terminînd cu Tătaru...

Dar să vedem și partea mai luminoasă a medaliei... Un lucru întrucît este constituirea tot mai pregnantă a cuplului de portari Răducanu—Căpățînă. De asemenea, duelul apărătorilor «tricolori» promite o selecție din care participă mai multe promoții, începînd cu «bătrîni» Hălmăgean și încheiînd cu foarte tînărul Dinu, care are și avantajul polyvalenței.

Mijlocul confirmă tot mai mult un nume: Dumitru. Partea nevralgică și (în același timp) controversată o constituie selecția. Aici se prefigurează nenumărate variante. Pe deasupra acestor variante există, însă, și o constantă neplăcută: lipsa de formă a unor atacanți tricolori trăiește, după cît se pare, beția titlului de «cel mai bun jucător

ISRAEL-ROMÂNIA (olimpici) 0—1. SCHUM sprintsă spre poartă, dar ADAMACHE îi va plonja la picioare.

ECHIPA ISRAELULUI ARE AMBIȚII...EUROPENE

Calificarea Israelului pentru «El Mondial '70» este o performanță relativă. Ea a fost înlesnită, bineînțeles, de criteriul geografic. Într-adevăr, ca să fim obiectivi, Israelul a învins doar un «fotbal în curs de dezvoltare» (Australia) și această victorie nu poate fi comparată cu victoriile grele obținute pe stadioanele Europei.

Ce reprezintă, deci, echipa Israelului în momentul de față?

Din capul locului, trebuie să admitem că echipa lui Spiegler nu-și face iluzii prea mari în legătură cu posibilitatea unor victorii în campionatul mondial.

Echipa Israelului este sinteza unui fotbal care, deși a făcut pași înainte, nu poate emite pretenții în compania unor *team-uri* de tradiție valorică precum Italia, Uruguay și Suedia.

Deocamdată, ambițiile echipei Israelului se limitează la preluarea stilului european de joc.

De unde această tentativă?

În primul rînd, aproape toți antrenorii echipei Israelului au fost și sînt europeni. În al doilea rînd, televiziunea israeliană transmite multe filme europene. «Lección» e aproape firească.

Israelul, am mai spus-o, are doar doi jucători de valoare europeană: Spiegel și Spiegler. Îi urmează Ben Rimoj și Primo, care ar putea juca, să zicem, în echipele de club ale multor țări europene. În rest se constată mai mult străduința de a progresa.

Israelienii încearcă să atace cu fundașii de margine, ca în Europa; încearcă să imprime acțiunii un tempo rapid; caută jocul pe extreme etc. etc. Din păcate, fundașii nu au forța necesară finalizării, timpul acțiunii scade mult în fața careului advers, iar extremele joacă oarecum haotic, coeficientul de hazard al pasei și «un-doi»-ului fiind foarte mare.

Ce perspective ar avea, deci, echipa Israelului în Mexic?

Este foarte posibil ca formația antrenată de Schaffer să facă jocuri strînse, deși grupa a doua este copleșitoare. În ultima vreme, echipa Israelului a acumulat noi și noi doze de experiență. Cele două jocuri cu România «olimpică», meciul aprig cu «națională» Olandei (0—1) și victoria asupra elvețienilor de la Grasshoppers sînt tot atâtea elemente noi pentru o echipă care speră să facă o figură onorabilă în Mexic.

În «El Mondial '70», Israelul are două alternative: ori să piardă «strînse» pe hîrtie (cu prețul sacrificării spectacolului), ori să joace deschis, «la spectacol», indiferent de rezultat. Pentru o «națională» care vrea să se afirme în primul rînd în ochii iubitorilor fotbalului (și care, efectiv, nu are nimic de pierdut) a doua alternativă pare mai seducătoare.

Ioan CHIRILĂ

LOTUL ISRAELULUI

Iată acum și lotul restrîns (dar nu încă definitiv) pentru Mexic...

Portari: VISSOKER (Hapoel Petah Tigva), HAMEIRI (Hapoel Haiffa), ZAIDENBERG (Macabi Haiffa).

Fundași: BAR (Macabi Nathania), ROSEN-TAL (Hapoel Petah Tigva), DRUCKER (Hapoel Petah Tigva), BELLO (Macabi Tel Aviv), PRIMO (Hapoel Tel Aviv), CARACAO (Macabi Tel Aviv).

Mijlocași: BEN RIMOJ (Hapoel Ierusalim), TALBI (Macabi Tel Aviv), VOLACH (Hapoel Haiffa), ROSEN (Macabi Tel Aviv).

Înainteși: SPIEGLER (Macabi Nathania), SPIEGEL (Macabi Tel Aviv), SCHUM (Hapoel Cvar Șaba), ȘURUCK (Hakoach Tel Aviv), FEUGEN-BAUM (Hapoel Tel Aviv), ȘIMȘUN (Macabi Tel Aviv), ROMANO (Macabi Nathania).

SPIEGLER, cel mai bun jucător israelian, în duel cu IVANESCU

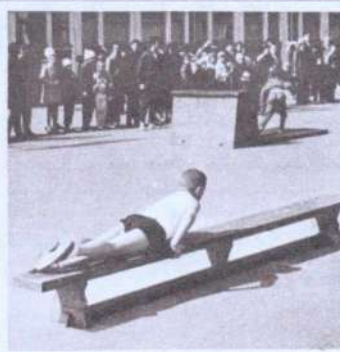
ISRAEL-ROMÂNIA (olimpici) 1—2. SPIEGLER șutează.

Școlile și-au deschis

SEZONUL ÎN AER LIBER

Primăvara și-a intrat în drepturi și sute de mii de școlari gustă din plin binefacerile sportului în aer liber. Terenurile din preajma școlilor cunosc o animație deosebită, asemenea unor stupi de albine.

Zilele trecute am poposit la una dintre școlile din Capitală, care și-a deschis sezonul în aer liber: ȘCOALA GENERALĂ NR. 111 — o școală cu peste 1 500 de elevi și 46 de clase, unde am surprins imaginile din pagina noastră. Sub conducerea profesoarelor Aurelia Stoicescu, Dorina Suciu, Eugenia Dimitriu, Elena Gheorghe și Vasile Petcu, sute de elevi au luat parte la competițiile care au inaugurat sezonul în aer liber...

POSTA
Redacției

VOICU LĂZĂRUȚ — Baia de Criș. 1) Cea mai mare performanță, din toate timpurile, a jucătorilor noștri din tenis a fost calificarea în finala «Cupei Davis» (ediția 1969). 2) Golgheterul campionatelor mondiale de fotbal, care s-au disputat în Suedia, în 1958, a fost francezul Just Fontaine. El a înscris 13 goluri, ceea ce reprezintă încă un record, deoarece la nici o altă ediție de pină

acum a «mondialelor» nu a existat un jucător care să înscris atâtea puncte.

GAVRILĂ DĂNCUȘ — Chișineu Criș. Doriți să vă spunem cu siguranță dacă România se va califica în sferturile de finală la campionatele mondiale de fotbal? Deoarece oracolele antice nu mai funcționează și în zilele noastre, vă răspundem doar la celelalte întrebări pe care le mai conține scrisoarea dumneavoastră: 1) Cele mai multe goluri la campionatele mondiale de fotbal s-au înscris la ediția din 1954 (Elveția) — 140. Golgheter a fost Kocsis (Ungaria) cu 11 goluri, urmat fiind de Morlock (R.F.G.) cu 6 goluri. 2) În campionatul nostru național de fotbal cele mai puține goluri s-au înscris în anul 1953, când titlul a fost

cucerit de echipa Steaua (pe atunci C.C.A.). Media golurilor înscrise pe meci a fost de 2,42.

DOREL PONORAN — Dudeștii Noi. Vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redacției noastre și îndeosebi pentru sugestiile și propunerile făcute. Din păcate, realizarea unora dintre ele, cum ar fi apariția săptăminală și în culori, nu depinde numai de noi. Constituie, însă, un obiectiv de viitor al redacției. Iată acum și răspunsul la întrebarea adresată: portarul de rezervă al Rapidului, Ion Adrian Rămureanu, înainte de a juca la formația feroviarilor, a fost legitimat la Politehnica București.

ANGHEL OLOGU — Ungureni. Vă dăm cu plăcere adresa unui specialist care vă poate îndruma acti-

DOPINGUL

dușmanul NR. 1 al sănătății sportivilor

Lumea contemporană este frământată mai mult ca oricând de căutarea unor mijloace prin care mintea și trupul să depășească barierele naturale, pentru cuprinderea unor aspecte cit mai înalte, mai deosebite în viață. Pe plan sportiv, dezvoltarea științelor medicale și chimico-farmacaceutice constituie în prezent un prețios ajutor pentru întărirea aptitudinilor fizice și a capacității de efort. Din păcate însă, nu totdeauna cuceririle științei sînt utilizate în scopuri nobile, în folosul omului. Cu totuși cunoaștem astăzi numeroase exemple de acest fel. Practica dopajului în viața sportivă constituie un astfel de exemplu care ilustrează în mod concludent modul eronat și chiar nociv în care sînt folosite anumite cunoștințe și metode medico-terapeutice, în scopul ridicării performanțelor sportive. Cazurile publicate în presa din străinătate ale unor sportivi dopați, care și-au pierdut viața în cursul competițiilor, evidențiază în chip elocvent riscurile și consecințele folosirii unor astfel de procedee. Ținînd seama de efectele nocive ale consumului de medicamente stimulente, medicina sportivă aplică și caută în permanență cele mai adecvate metode tehnice, organizatorice și chiar juridice, pentru combaterea unor astfel de deprinderi.

Înainte de a aborda aspectele de actualitate în problemele dopajului, pe care ne-am propus să le prezentăm în relațarea de față, socotim oportune unele precizări preliminare asupra noțiunii de dopare și a implicațiilor sale.

Prima definiție științifică a acestui concept a fost formulată cu prilejul primului colocviu european asupra dopajului, organizat la Uriage în 1963. În accepțiunea largă a cuvîntului, prin dopare se înțelege astăzi utilizarea anumitor procedee destinate creșterii artificiale a capacității de efort, în vederea obținerii unor performanțe sportive superioare, procedee care prejudiciază atât etica sportivă cit și integritatea psicho-fizică a sportivului. Aceste mijloace nefiziologice, dăunătoare organismului, recunoscute și considerate prohibite, se referă în special la folosirea improprie, irațională, a unor preparate medicamentoase, care exercită manifeste acțiuni de stimulare a sistemului nervos central și vegetativ. În acest grup de substanțe chimico-farmacaceutice distingem o multitudine de produse comerciale, care se găsesc pe piață sub diferite denumiri. Cea mai mare parte din aceste produse aparține grupei chimico-farmacaceutice a compușilor amfetaminici și derivaților acestor compuși (amfetamină, metil-amfetamină, metilfenidat, fendimetrazină, fencamfamină, imipramină etc.). Acțiunea farmaco-dinamică energenă a acestor compuși de sinteză este strict legată — și nu poate fi separată de activitatea toxică pe care o posedă fracțiunea acută. Ca atare, chiar dacă efectele drogurilor amfetaminice asupra randamentului ar fi reale — lucru foarte discutabil, de altfel —, nu trebuie deloc ignorată acțiunea toxică secundară a acestor produse, care poate provoca importante tulburări funcționale și organice.

În primul rînd, trebuie reținut că toate produsele de tip amfetaminic, denumite și weakamine (amine de trezire), produc o supradăcărire a temperaturii corporale (hiperpirexie viscerală) care poate expune organismul la o serie de accidente cerebrale, cardiovasculare etc. Utilizarea substanțelor amfetaminice, chiar în doze mici, însă în repetate rînduri, poate avea de asemenea o serie de repercusiuni asupra funcțiilor renale și hepatice, ducînd la o adevărată stare de intoleranță și intoxicație, manifestată printr-o mare varietate de simptome: dureri de cap, inapetență, grețuri,

oboseală, slăbire, neliniște, stare de agitație etc. Intoxicația acută, care apare în cazul administrării unor doze mai mari de medicamente dopante se manifestă prin simptome mai grave — agitație intensă, convulsii, delir, stări de confuzie, colaps și uneori stare comatoasă, sincopă și exitus (deces) —, simptome care țin în special de intoxicația sistemului nervos central și de tulburările funcțiilor hepatice și cortico-suprarenale. Preparatele care conțin hormoni anabolizanți (tip dianabol, steroanabol etc.) fac de asemenea parte tot din grupul substanțelor prohibite. Administrarea acestor produse, în scopul creșterii masei și, respectiv, a forței musculare, comportă — pe lângă riscul apariției unor tulburări în funcțiile și echilibrul aparatului endocrin — și pericolul ruperii raporturilor normale de forțe dintre tendoane, care rămîn nemodificate din punct de vedere anatomic și funcțional, și masele musculare, care cresc ca volum și forță de contracție. În astfel de situații pot apare diverse fenomene locale, articulare, întinderi și chiar rupturi de tendoane.

Evident, în cursul activității sportive, pe parcursul perioadelor de antrenament intens, sportivii pot beneficia în anumite împrejurări de o serie de mijloace medicale fiziologice, adică pentru consolidarea condiției fizice, cit și pentru ameliorarea calităților fizice native, naturale. În acest scop, se poate folosi — la indicația medicului, bineînțeles — o serie de produse medicamentoase, care — reprezentînd constituenți naturali ai organismului și nu produse de sinteză chimico-farmacaceutice — nu fac parte din grupul substanțelor interzise. Astfel, sportivii pot beneficia de terapia cu vitamine (A, B, C, E etc.) sau cu preparate conținînd substanțe minerale (fosfor, potasiu, calciu, fier, magneziu), cit și de o terapie mai complexă, cuprinzînd diverși factori nutritivi (substanțe glucidice, fosfolipide, acizi aminați esențiali, acizi ribonucleici), cu efecte energogene utile, fără consecințe toxice secundare.

Dacă problema s-ar limita numai la acest aspect al ineficienței drogurilor dopante, lucrurile n-ar prezenta, evident, o deosebită importanță. Efectele consumului, ale uzului și abuzului de medicamente dopante, aduc însă aproape întotdeauna, serioase prejudicii, uneori ireparabile, sănătății. Resursele fizice nu pot fi sporite artificial și, pînă în prezent, nu s-a descoperit nici o „pilulă miraculoasă” care să asigure potențialul energetic necesar aducător de victorie. Organismul uman are anumite limite de rezistență la efort, limite care nu pot și nu trebuie depășite. Inconvenientul major al utilizării substanțelor dopante constă în faptul că — mascînd simptomele subiective neplăcute ale oboselei care apare la un anumit prag de solicitare fizică — simptome ce reprezintă reacții de apărare prin care scoarța cerebrale este informată de epuizarea stocului de rezerve energetice —, obligă organismul să răspundă la o supra-solicitare, dincolo de posibilitățile și limitele sale fiziologice de rezistență. Pericolul mare al supra-solicitării constă, așadar, în apariția acestui dezechilibru dintre posibilitate și necesitate, fapt care poate antrena o iminentă insuficiență cardiovasculară și corticosuprarenală acută, putînd provoca, în ultimă instanță, prăbușirea funcțiilor vitale.

Pentru a ilustra și mai pregnant consecințele nefaste și periculoase ce-l încumbă practica dopajului, este suficient să ne referim la cele câteva cazuri de cunoscuți sportivi (cicliști, boxeri) care au decedat în cursul unor competiții.

În concluzie, dopajul nu-și găsește nici o justificare,

Medicul Adrian Vasiliu fotografiat lângă dispozitivul cromatografic necesar pentru pregătirea plăcilor de silicagel, pe care se vor efectua reacțiile de recunoaștere a substanțelor dopante.

nici din punct de vedere etic sportiv, nici din punct de vedere medical, neexistînd nici o motivare care să poată fi luată în considerație, fie că este vorba de sportivul care își caută cu orice preț afirmarea, fie că este vorba de sportivul animat de ambiția supraproperformanței sau a prelungirii longevității sportive, fie că, în fine, este vorba de sportivul care se doapează din spirit de imitație sau pentru a nu fi handicapat de concurenții care folosesc astfel de mijloace. Toți sportivii trebuie să cunoască astăzi efectele nocive ale dopajului, să știe că folosirea acestor mijloace nu-și poate găsi nici o justificare.

Cu această prealabilă relațare asupra medicației permise și prohibite utilizate în scopul ridicării performanțelor sportive, vom aborda în continuare aspectele actuale ale luptei antidoping în conjunctura internațională de idei, tendințe și circumstanțe în care se manifestă această acțiune.

Dr. Adrian VASILIU
Centrul de Medicină sportivă
«23 August»

vitătea. Adresați-vă profesorului Lăzăr Baroga, la Federația română de haltere: str. Vasile Conta nr. 16, București.

VASILE POPESCU — Suceava. Handballistului Gheorghe Gruia îi puteți scrie pe adresa clubului său, Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

VICTORIȚA COROI — Comuna Horia și **BETTY MEȘTEANU** — Timișoara. Iată adresa clubului Dinamo, din care fac parte fotbalistii dumneavoastră preferați, cărora doriți să le cereți fotografii și autografe: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București.

VASILE HERES — Bicăz. Am trimis scrisoarea dumneavoastră la Federația română de judo, singura în măsură să vă rezolve problema.

ANDREI BARA și VASILE COZUBAȘ — Hunedoara. Iată formația reprezentativă noastră de fotbal, care a fost învinsă de naționala Spaniei, la 1 noiembrie 1962, la Madrid: Ștefuc — Georgescu, Nuneiller III, Macri — Petru Emil, Koszka — Ivansuc, Ozon, M. Voinea, Popescu, Ghergheli. De atunci, însă, au trecut ani și multe s-au schimbat... După cum se știe, Spania nu va participa la «mondialele» din Mexic.

FLORIANA MĂRCULESCU — Băilești. Iată rezultatele partidelor dintre Steaua și Dinamo, din cadrul campionatelor de fotbal de care vă interesați: 1947/48 — 0—0 și 0—0; 1948/49 — 1—4 și 3—3; 1950 — 2—2 și 0—1; 1956 — 4—0 și 4—3; 1957/58 — 2—0 și 2—3; 1958/59 — 0—2 și 1—0; 1959/60 — 1—2 și 3—3;

1960/61 — 3—2 și 3—2; 1961/62 — 1—1 și 0—1; 1962/63 — 2—2 și 0—0

ELI NĂSTĂSOIU — Brad, **TĂNĂȘACHE BOLDEA** — Comuna Pechea, **ION DRAGOMIRESCU** — Iași. Am transmis felicitările dumneavoastră tuturor handbaliștilor care au jucat la mondialele din Franța, precum și antrenorilor lor, Nicolae Nedef, Eugen Trofin și Oprea Vlase. Primiți mulțumirile lor.

ANGELICA NICOLAESCU — Anina. 1) În stînga fotografiei de care amintim este handbalistul Ghiță Licu, iar în dreapta Traian Dumitru. Primul face parte din echipa noastră reprezentativă, celălalt din lotul de tineret. 2) Lui Gavril Chicid îi puteți scrie pe adresa clubului său, Uni-versitatea București: Str. Schitu Mă-

gureanu nr. 9, București. Celelalte amănunte despre Chicid le găsiți în acest număr, la rubrica «Profiluri».

Doresc să fac schimb de insigne, mărci poștale, fotografii, cărți și trofee sportive: **NICOLAI SCURAT** — U.R.S.S., orașul Sumi, str. Nadi-ciarnaia nr. 32; **DANIEL MOȚ** — Arad, str. Mărășești nr. 73; **GHEORGHE BRĂESCU** — Suceava, str. Zimbrului nr. 10, bloc 300 L.; **CONSTANȚA BOLD** — Comuna Soldanu, jud. Ilfov; **KURT SCHIEWEK**, Dresden 8027 Bamberger Str. 50, R.D. Germană.

FELICITĂRI, CALOȘ!

Iată-i pe Liviu Caloș și pe Ecaterina Franzen semnând cel mai plăcut contract din tinărilor existență. Ați ghicit, desigur, că este vorba de un contract matrimonial, parafat la primăria orașului Timișoara. Cine sînt cei doi? Să vi-i prezentăm. Liviu Caloș este student în anul II al Facultății de Construcții și baschetbalist fruntaș, component al «5»-ului de bază al Universității, iar Ecaterina studentă în anul III al Facultății de educație fizică și, totodată, o cunoscută atletă. Urdm tinerii perechi să în viață să obțină cel puțin tot atîta succes ca și pe terenurile de sport.

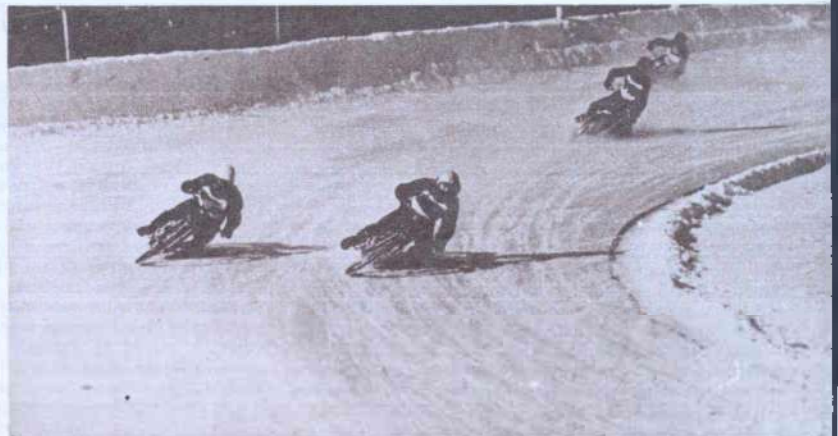
FURIE PUBLICITARĂ

Oricine privește această fotografie, în care se înfruntă campionul mondial de box Dick Tiger (dreapta) și Andy Kendall, e tentat să creadă că cei doi rivali sînt gata să înceapă lupta, fiecare fiind sigur de victorie. În realitate, însă nu e vorba decît de o... fază care urmărește atragerea unui public cît mai numeros la meciul dintre cei doi.

MOTO LA - 30 GRADE

Nu, nu este pista de sare de la Monza, ci una dintre numeroasele piste de gheață pe care motocicliștii din Uniunea Sovietică se întrec chiar și pe gerurile cele mai mari. Cauciurile speciale, prevăzute cu cuie asemănătoare celor de pe tălpile pantofilor de atletism, permit concurenților să facă viraje și să obțină viteze mari, în ciuda luciului alunecos al gheții. Spectatorii sovietici sînt mari amatori de asemenea întreceri, care se desfășoară în mai toate orașele țării.

CINE REZISTĂ...

În ultima vreme, un nou gen de întreceri automobilistice stîrnește interesul celor ce îl slujesc pe «zeul automobil» în Occident. Nu este vorba de o cursă în care învinge cine ajunge primul la sosire, ci de o luptă între automobile, cîștigător fiind cel care rezistă. Fiecare concurent tamponează mașina primului sosit în cale încercînd să o deterioreze cît mai tare. Automobilul care rezistă pînă la sfîrșit și se dovedește a fi capabil să mai facă un tur de onoare e declarat cîștigător.

Iată în imagine o secvență dintr-o astfel de... întrecere.

sportul a doua pasiune

Mircea
Șeptilici

Pe cunoscutul om de artă Mircea Șeptilici l-am găsit foarte «în temă» pentru convorbirea pe care urma s-o purtăm: tocmai se întorsese de la... sport, din sala de gimnastică a Facultății de drept, unde practică, de trei ori pe săptămînă, gimnastica. «Mișcare, cît mai multă mișcare, indiferent de vîrstă», iată crezul simpaticului artist de la Teatrul de Comedie.

A făcut parte din generația entuziaștilor, a pionierilor sportului românesc, generația unor Costi Herold, Pompiliu Macovei, «Pic» Colibași, Ascanio Damian etc. În 1930, a tradus, în paginile ziarului «Vremea-Sport», primul regulament comentat al jocului de water-polo. A practicat mai multe discipline sportive, dintre care enumerăm voleiul, baschetul, polo-ul pe apă și rugbyul, fiind legitimat la Rugby Club București. În 1937, odată cu intrarea în teatru, s-a terminat și «scurta dar fructuoasă» activitate sportivă a sa. Foarte mult l-a pasionat înotul, un sport pe care ar trebui să-l cunoască toți oamenii. În cadrul clubului Sparta București, Mircea Șeptilici a luat parte la vestitele «maratoane» nautice, de prin anii '30, Brăila-Galați și altele. Numai simplul fapt că a terminat aceste curse reprezintă o adevărată performanță. Acum, cînd anii încep să se adune, Mircea Șeptilici caută să rămînă în continuare în sfera activității sportive

pentru menținerea unei condiții fizice adecvate. Parafrazîndu-l pe marele Enescu, care spunea că «Tineretea nu e o vîrstă, ci o stare de spirit», putem afirma că ea este și o stare fizică, avînd nevoie de întreținere. Și nici că se poate găsi un mijloc mai bun pentru atingerea acestui scop, decît practicarea cu perseverență a sportului. Iar cîteva din părerile interpretului numeroaselor roluri din teatru (amintim piesele «Sfînta Ioana», «Celebrul 702», «Sopul ideii» etc) și din filme («Cercul n-are gratii» și «Calea Victoriei»). Trebuie remarcate și «performanțele» plastice ale actorului Mircea Șeptilici: expoziții personale cu imagini din Paris, Veneția, Viena, Bonn etc. Iar acasă este... instructor sportiv, căutînd să însușească dragostea pentru această activitate fiicei sale, Rhoda, care este chemată să ducă mai departe ștafeta dăruirii sportive, pe care a purtat-o și o poartă Mircea Șeptilici.

Alexandru SIMOC

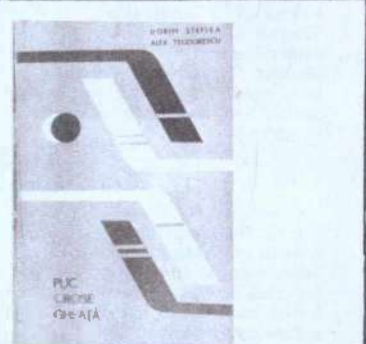
DICTIONAR SPORTIV

Definiții grafice
de ANDO

8 GRES

Apărută concomitent cu disputarea grupelor B și C ale Campionatului mondial, la București și Galați, lucrarea «PUC, CROȘE, GHEAȚĂ» a fost primită cu interes de toți iubitorii jocului de la mantia. Normal, deoarece este prima carte amplă și valoroasă dedicată hocheiului românesc. Autorii — confratele nostru, Dorin Șteflea și vicepreședintele FRH, Al. Teodorescu (popularul, răsfățatul și leșutul hocheișt de odinoară, «Tidmeb») — au, fără doar și poate, solide merite în alcătuirea și prezentarea acestei interesante cărți.

Scrisă într-un gazetaric flux continuu, adesea nuanțat beletristic, tratând destul de des însă și părți tehnice ale acestui tot mai îndrăgit sport, «Puc, croșe, gheață» se bazează pe o puternică documentație; cuprinde 15 ilustrații și desigur nenumărate amintiri din evoluția zbuciumată a acestui sport. Recomandăm tuturor atractiva lucrare. Dar, un gând încă se îndeamnă în a stăruia mai mult spre hocheiștii zilelor noastre, spre juniori. Apoi, ca osebire, pentru cei cuprinși în lotul ce ne-a reprezentat (deloc onorabil) în recenta năprigă dispută din «B». Aceștia ar trebui nu numai să parcurgă într-o lină citire paginile cărții, ci să aprofundeze (și să mediteze, dacă mai e cazul) și mai adânc, la condițiile vitrege ale înaintașilor, în contrast cu cele de astăzi.

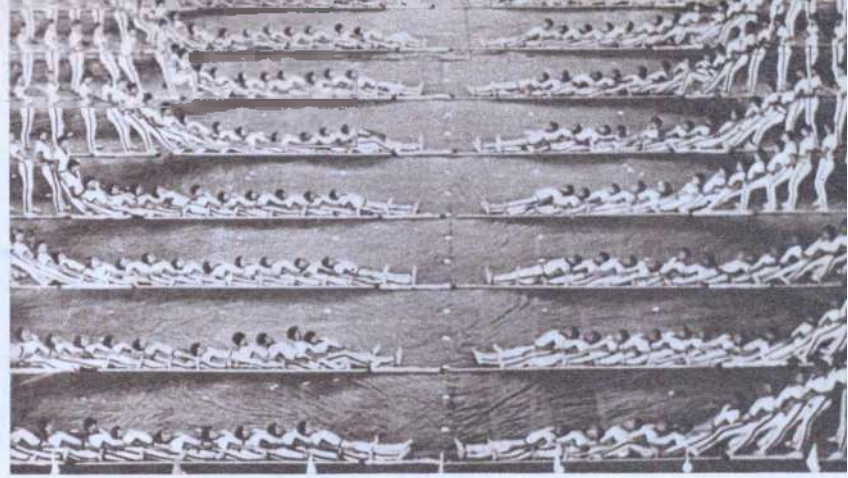
Ioan Chirița, colegul nostru, a extențat din nou la... prețiosul timp liber al celor ce îndrăgesc sportul răge — mulții lui cititori și ascultători ai radioului — făcând, recent, să apară Mexicul... această «Fata Morgana».

De la bun început, autorul incursionează, din nou, garcă mai în voie ca oricând și în stilul său alt de personal, prin istoricul fotbalului românesc, încă de acum nu mai știm clii ani în urmă și până la evenimentele fericite (foarte apropiate, și, poate, de bun augur!) ce au dus nemijlocit la mult-visata prezență a echipei noastre naționale la El Mundial '78. Prezență care, dv., noi și, bineînțeles autorul, dorim și sperăm să consacre și mai mult, deplin, o dată pentru totdeauna, destul de nerezultatul nostru soccer.

În puținul spațiu rezervat ne este greu, aproape foarte greu, de a face o (clic de... puțină) incursiune (și, mai ales, a fi și sententios) prin cele peste 150 de pagini de text atrăgător, însoțite de câteva reproduceri foto. Deși în «releuare», cuprinsul cărții își păstrează prospețimea și interesul.

Pentru noi, Mexicul nu mai este o Fata Morgana și iubiiții noștri cititori știu prea bine aceasta. Dar, credem, ai își vor întări și mai mult convingerea dacă lectură această carte interesantă și de strictă actualitate.

R.

„EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI GEOMETRIE”

Marele stadion central moscovit «V.I. Lenin» a fost, nu demult, anfitrionul unei interesante competiții, la startul căreia s-au prezentat aproape o sută de maeștri, dar nu ai sportului, ci ai artei fotografice. Tema concursului — «Educația fizică și sportul în U.R.S.S.» — a fost oglindită în 250 de lucrări. Medalia de aur i-a fost decernată lui M. Botașev, pentru această fotografie pe care autorul și-a numit-o «Educație fizică și geometrie».

13 prieteni

Arbitrajul grupei B a C.M. de hochei a fost asigurat de către 13 cavaleri ai fluietului, reprezentanți ai sportului cu croșe și puc din Austria, Bulgaria, Elveția, R.F. a Germaniei, Iugoslavia, Japonia, Norvegia, România și S.U.A. Deci, arbitri din nu mai puțin de 9 țări au ținut să-și arate competența în fața unui public numeros, a tehnicienilor și a ziarștilor prezenți, zi de zi, în tribunele Palatului de Gheață din București.

În mod deosebit, la toți acești 13 arbitri s-a putut aprecia perfectă unitate în interpretarea regulilor de joc. O constatare plăcută, cu atât mai mult cu cât trebuie să se țină seama că regulamentul jocului de hochei cuprinde nu mai puțin de 84 de articole ce pot da naștere la sute de situații sancționabile.

Ca să se ajungă la această unitate, seară de seară, după încheierea jocurilor, cei 13 cavaleri ai fluietului făceau un util schimb de experiență, discutând în fața tablei de demonstrație toate acele puncte de regulament care puteau produce, chiar și în rindurile arbitrilor, unele semne de întrebare. În aceste «seminarii», purtate în spirit amical, s-au născut prietenii care au dus și la realizarea fotografiei de față, în care toți cei 13 conducători de joc ai disputelor C.M. de hochei de la București și-au pus autografele în ordinea în care au ocupat locurile pentru a fi fotografiați. De la stînga la dreapta: Minoru Nakano (Japonia), Per Wold (Norvegia), Wassil Popoff (Bulgaria), Florin Gubernu (România), Leo Gagnon (S.U.A.), Heinrich Ehrensperger (Elveția), Kurt Hause (Elveția), Frantz Baader (R.F. a Germaniei), Wilhelm Valentin (Austria), Milan Dusanovic (Iugoslavia), Nicolae Turceanu (România), Gheorghe Tasnadi (România) și Cornel Sgîncă (România).

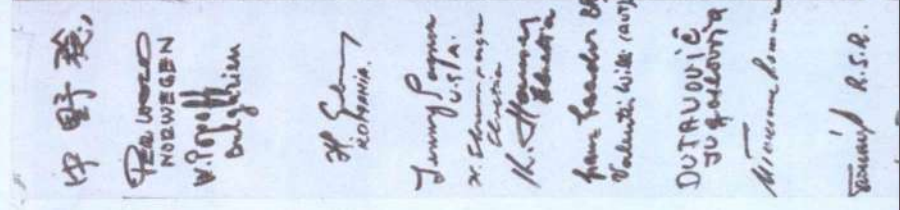

Caricaturistul Octavian COVACI vă propune din nou să descoperiți cele opt greșeli intenționate pe care le-a făcut copiind desenul din stînga.

ÎN LUPTĂ CU MANECHINII

«Greco-romana» se bucură de o popularitate deosebită în Ungaria. Tinerii sportivi se pregătesc cu pasiune pentru viitoarele întreceri, așa cum fac și acești membri ai clubului Dozsa din Budapesta. Poate că tot așa au început drumul spre podiumul olimpic și campioni maghiari Janos Varga și Istvan Kozma, medaliați cu aur în Mexic: mai tîrziu învingînd... manechini sub îndrumarea antrenorului.

SCRISORILE SUPORTERILOR

Atleta vest-germană Liesel Westermann, recordmana lumii, are numeroși suporterți, îndeosebi tinere eleve, care au îndrăgit proba de aruncare a discului. Liesel primește zilnic multe scrisori la care răspunde cu plăcere, dîndu-le sfaturi sau încurajîndu-le pe micile sale admiratoare. Marea adversară a Lisei Manoliu la J.O. din Mexic păstrează cu grijă scrisorile primite, socotindu-le, ca și pe trofeele cucerite în întrecerile sportive, o răsplătă a succeselor sale. Iată-o pe Liesel Westermann împachetînd încă un top de plicuri, la care bineînțeles a răspuns, treabă căreia îi consacră câteva ore pe săptămînă.

Correspondență
din Australia
de la
Chris
TREVERS
—Sydney—

Dacă Rugby este considerat simbolul amatorismului, nimic nu este mai «amator» decât forul organizator al acestui sport în Australia. Exemplele sînt nesfîrșite. Spectatorii au demonstrat, prin absența lor, că nu vor meciuri simbăta, și totuși, etapă după etapă, jocurile se dispută în fața tribunelor aproape goale, deoarece forurile responsabile considera duminica drept o zi «sfîntă».

Cu o lipsă de tact caracteristică, se face apoi prea mult caz de faptul că Rugby ar fi sportul favorit al clasei înstărite, neținîndu-se seama de antipatia, firească, astfel creată între oamenii simpli. La fel de ridicole sînt și unele exemple de administrație financiară. Astfel, profiturile realizate, în urma turneelor în

impune. În momentul de rătă, în urmă, nu poate rivaliza cu alte forme de fotbal, ca de pildă Soccer, cu Rugby League sau mai ales cu Fotbalul australian. Astăzi, Rugby Union a încetat să mai fi unul din sporturile favorite ale australienilor. Trebuie făcute, însă, eforturi, pentru ca el să nu ajungă în umbră a trecutului, prerogativul doar al unui grup social.

P.S. Fotografiile pe care vi le ofer în această pagină prezintă pe «dușmanul inveterat» al Rugby-ului Union. Este vorba de fotbalul australian, al cărui farmec apare ca incontestabil (C.T.).

Frumoasele zile din ARANȚUEZ...

Astăzi, în Australia, Rugby Union (în 15) se află la răscruce de drumuri și trebuie să se decidă asupra căii pe care o va urma. Acest sport, cu un trecut atât de mîndru, își pierde popularitatea și este în primejdie de a părăsi curînd poziția sa de sport național, pentru a ajunge unul secundar, căruia ziarele îi vor rezerva doar o duzină de linii, luni dimineată.

Trecutul poartă, în mare măsură, vina pentru refluxul în care se află acum Rugby Union. La conducerea sportului se găsesc astăzi foști jucători și antrenori, oameni cu renume, dar bătrîni, care refuză să meargă în pas cu timpul. Ei au apu-

cat «epoca de aur», o perioadă cînd Rugby-ul era prințul sportului, cînd stadioanele erau arhipline și lumea asculta, cu sufletul la gură, știrile despre succesele australiene în Marea Britanie, Africa de Sud sau Noua Zeelandă.

Oricît ar refuza, însă, unii să accepte gîndul că frumoasele zile din Aranțuez sînt duse, astăzi, finala campionatului (primele patru clasate își dispută titlul după sistemul cupă) se joacă în fața a numai 7-8 000 de spectatori, iar mulți alții, pentru care Rugby era o religie, nici măcar nu deschid televizoarele pentru o transmisie directă a unui meci internațional.

străinătate, revin în întregime gazdelor, vizitatorii avînd acoperite doar cheltuielile de transport, cazare și masă. În urma unui turneu australian în Africa, federația locală își umple cuferele. În schimb, cînd rolurile se inversează, australienii abia își acoperă cheltuielile de organizare. Și acest aranjament de necrezut se repetă an de an.

Nemulțumiri există bineînțeles și printre jucători. Amatori puri, făcînd artă de dragul artei, ei nu primesc nici un ban în țară, iar peste hotare — nici măcar diurna. Ca să poată participa la turnee în străinătate, ei își iau deseori concediu fără plată, iar în unele cazuri sînt nevoiți să demisioneze din serviciu. Din cauza unor turnee lungi, în perioada examenelor, unii studenți au fost în situația de a pierde cîte un an pentru a-și putea reprezenta țara, iar alții au preferat să se lipsească de această onoare. Majoritatea sportivilor consideră că este inadmisibil ca asemenea probleme financiare să constituie prețul îmbrăcării tricoului verde-auriu.

Cu totul altă imagine ne oferă Rugby League (în 13, jucat de profesioniști), un sport a cărui popularitate crește și care oferă jucătorilor excelente condiții financiare. Nu este de mirare că, în fiecare an, cei mai buni «unioniști» trec la Rugby League, coborînd astfel nivelul de joc al sportului amator. Federația amatoare i-a amenințat cu suspendarea pe cei care duc tratative cu cluburile profesioniste, dar ea nu mai este luată în serios.

Un alt pericol pentru Rugby este Soccer (fotbalul cunoscut în România). Este vorba, în primul rînd, de atracția pe care Soccer-ul o exercită asupra emigranților europeni. Și mai e ceva. Potrivit tradiției engleze, Rugby-ul jucat de copii are proprietatea de a le întări caracterul. Mulți părinți, însă, par să preferă a avea copii cu un caracter ceva mai slab, dar însoțit de oase neîrînte, deoarece puțini sînt copiii de 7-10 ani cu o constituție fizică necesară Rugby-ului. Drept urmare, Soccer-ul este preferat în majoritatea școlilor de stat, astfel că, în momentul de față, cam de trei ori mai mulți elevi joacă Soccer decît Rugby Union și League la un loc.

...Dacă unele soluții, ca de pildă reorganizarea finanțelor și a programului de joc sau îmbunătățirea relațiilor cu publicul apar evidente, rămîn totuși probleme care devin invincibile. Amatorismul pur aparține trecutului. Chiar și cei mai pasionați jucători nu-și pot neglija datoria pe care o au față de familiile lor și nici nu au dreptul să le ceară sacrificiile pe care jocul de astăzi le

